

Gader, i Selskaber o. s. v. Ministeriet har imidlertid besuget, hvad ogsaa fra andre Sider er tilraadet, troet at burde bibeholde denne Bestemmelse. Man kan nemlig med Føie gjøre Regning paa, at der ikke vil blive gjort Brug af denne Bestemmelse uden mod en Sagføgt, der forsøger paa at unddrage sig Forfølgningen mod ham, og at Sagsøgeren ellers altid vil vælge den for ham langt lettere Veie til at lade Forlyndelsen stee paa Bopælen. Ogsaa mod den sidstnævnte Forandring er der blevet reist Indvendinger, navnlig at den kunde være til Indstævntes aabenbare Forurettelse. Man skjønner imidlertid ikke rettere, end at den er nødvendig, naar Man vil hindre den Trafik, der i den senere Tid hyppigt er bleven anvendt som Middel til at forhale Sagen, at den Vedkommende, der venter at blive stævnet, paalægger sine Folk at sige, at de ikke vide, hvor han er, og ikke ville kunne paatage sig at bringe Stævningen til hans Kundskab, og derved efter den i Praxis antagne Forstaaelse af L. 1—4—2 nøde Citanten til at gjentage Stævningen flere Gange, og efter Omstændighederne endog udtage Stævning efter L. 1—4—10 eller 12. Den paagældende Bestemmelse paalægger med andre Ord den, der reiser bort, at sætte sine Husfæller eller Andre istand til at opgive, hvor han er reist hen, eller til at imødegaae et forventet Søgmaal. — Der er forøvrigt ogsaa gjort Indvending mod, at Udskættet beregner Varselet i Reglen efter Opholdsstedet, idet det fra en enkelt Side er blevet antaget at burde beregnes efter Bopælen. ligesom imidlertid det Første, trods hvad derimod er anført, vistnok er Principet i den nugældende Ret, saaledes er det i ethvert Fald klart, at det er det med Billighed mest stemmende, naar kun den i § 23 tilføjede Undtagelse gjøres. — Det kunde ved første Blik synes at være et Tilbagestridt, at Udskættet bestemmer Varselet til 5 Dage, medens det efter den nugældende Lovgivning kun er 1 Dag (Aftensvarsel); men dette er kun tilsyneladende; thi det maa erindres, at Forudsætningen er, at Indstævnte i denne Mellemtid skal udarbejde og forlynde Modparten den i § 25 nævnte Fremstilling af hans Indsigelser, saa at Sagen strax den første Retens Dag er moden til Forhandling. At iøv-

rigt den nævnte Frist i mange Tilfælde vil være for kort til, at han kan foretage de omhandlede Skridt, har Man ikke overseet (§ 27). — Men for de Sagers Vedkommende, der virkelig ere paatrængende, har Man tillagt Formanden Ret til at fastsætte enhver nødvendig Forkortelse af Varselet.

Om det Principmæssige i Bestemmelsen i § 33, at Modfordringer kunne gjøres gjældende uden Contrastsøgmaal, forsaavidt der kun søges Compensation, kan der formeentlig ingen Tvivl være. Snarere kunde der reises Spørgsmaal om det Rigtige i at forandre den i Praxis gjældende Regel med Hensyn til denne enkelte Art af Sager. Dette har Man imidlertid antaget tilstrækkeligt retfærdiggjort ved disse Sagers i Almindelighed mere præferende Natur, saavel som ved den Betragtning, at Urimeligheden i den gjældende Regel fornemmelig her er fremtrædende, navnlig hvis det skulde blive en fast Praxis, hvad enkelte Domme have antaget, at ikke engang de Fordringer, der opstode af Mellemregningsforhold mellem to Kjøbmænd, skulde kunne gjøres gjældende uden ved Contrastsøgmaal.

Uagtet Man, som oven bemærket, har betragtet det som en Følge af den mundtlige Forhandlings Natur, at Vidneforklaringerne maae optages i den samlede Rets Nærværelse, har Man dog ikke troet at burde fravige den Regel, at de føres til Protocols og oplæses for Vidnerne inden Etsættelsen (§ 36). Det er nemlig aabenbart, at der heri ligger en større Garanti for, at det staaer klart for Vidnerne, hvad de beedige. Som Følge heraf er det da ogsaa anseet umødvendigt at gjentage Vidneforklaringerne i det Tilfælde, at ikke det tilstrækkelige Antal af de Dommere, der have overværet dem, kan deeltage i Dommens Afgørelse (§ 40).

Med Hensyn til Søforklaringer er der i § 45 givet den Regel, at deres Optagelse — som kan, men ikke nødvendig skal stee ved Sø- og Handelsretten — stee alene for to af Retens Medlemmer eller Suppleanter, deres Beedigelse, som altid maa foregaae ved Retten, derimod for Formanden i Forening med to Medlemmer. Forsaavidt Optagelsen er stæet